

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

กบเผ้ากอบบัว

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๓ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒ กิโล ๕๐ บาท ๘๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๕๖ ดอลลาร์ เกือบ ๓ กิโลนะเมื่อวานนี้(รวมของสถาบันราชภัฏมหาสารคาม เข้าด้วย) ฟ้าป่าสถาบันราชภัฏมหาสารคามวันที่ ๓ ทองคำได้ ๑ กิโล ๓๘ บาท ๑๙ สตางค์ ดอลลาร์ ๕๖๖ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑,๖๘๑,๗๓๕ บาท (สาธุ) ได้เมื่อวานนี้

วันที่ ๙ นี้ก็จะไปเทศน์กองบิน กองบินนี้มีธุระอะไรบ้างไม่รู้แน่ เกี่ยวข้องอะไร (ตอนนั้นที่หลวงตาไปเทศน์ที่โรงเรียนช่างอากาศที่บางซื่อ เขาก็บอกกันมาว่าทางนี้ไม่เห็นนิมนต์เลย เขาก็เลยนิมนต์หลวงตา) ว่าอย่างนั้นหรือ ก็ถูกกับกึ่งก้านของเมืองไทยทั้งประเทศ กึ่งก้านนี้ทั่วไปหมดแหละ นี่เราว่าจะลดหย่อนลง การเทศน์ว่าการเดี่ยวนี้เทศน์ลำบากมากด้วย ทั้งหลงลืมด้วย ระวังมาก ถึงขนาดนั้นยังหลงลืม แต่ยังไงก็ตามถ้าไม่มีข้อเปรียบเทียบก็ไม่หลงลืมให้เห็นอย่างชัดเจน ถ้ามีข้อเปรียบเทียบได้อันเดียวไปเลย อันหนึ่งเลยไม่ได้ ลืมไปเลย อย่างนั้นแหละ

ธรรมดาข้อเปรียบเทียบอันนี้ ๆ อย่างจ้อย่างนั้น ฉันทิ อันนี้ฉันทัน รับกันเป็นคู่กัน เรียกว่าข้อเปรียบเทียบ พวกอุปมาอุปไมยอะไร ถ้ามีสองแง่แล้วจะได้แง่เดียว ถ้าไปเรื่อย ๆ ปัจจุบันไปเรื่อยก็ไม่ค่อยหลงลืม (อย่างที่หลวงตาเทศน์ หลวงตาก็ว่าเอ๊ะมันถึงไหนไซ้ไหมคะ แต่ถ้าเราอ่านที่หลวงตาเทศน์ในอินเทอร์เน็ต เราพิมพ์ออกมา พออ่านมันไม่มีสะดุดนะคะ) เราไปอ่านที่มันอย่างนั้นซิ ที่อื่นไม่อ่าน หรือที่อื่นอ่านแล้วไม่บอกก็ได้ (หลาย ๆ เสียงบอกมาคะ) เราไม่เชื่อคน เพราะคนชอบยกยกกัน ถ้าไปตำหนิไม่ชอบ แต่หลวงตานี้ทั้งสองอย่างน้ำหนักเท่ากัน เข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นจึงให้ชมได้เลย ตำหนิได้เลย บอกได้ตรง ๆ อย่างนี้ เราไม่มีอะไรเรื่องความชมกับความติ เป็นธรรมเสมอกันหมดนั่นแหละ ติๆ ยังไง ๆ เอามาพิจารณาเป็นธรรมปั๊บ แน่ ชมเชยยังงพิจารณาเป็นธรรม เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกสิ่งทุกอย่าง ผิดถูกประการใดเราก็อ้างตามเรื่องเลย ทีนี้ใครมาว่าให้เราก้แบบเดียวกันได้ สบายเลย เราเปิดไว้หมดเลยทางเข้าทางออกให้โล่งไปด้วยกันหมด ไม่เปิดทางหนึ่ง ปิดทางหนึ่ง เปิดหมด เสมอกันหมด

(เสียงหมาเห่า) เอ้า กูอ้อมแล้ว กูจะตั้มยาไอ้หยองนะวันนี้ ดิดแล้วนะ เวลากูเริ่มเทศน์หมามันมาละ เป็นเวลากูฉันทังหันอ้อมแล้วด้วยนะ ไม่งั้นกูจะเอาหมามาตั้มยาให้พวกวัด ทั้งในครัว ทั้งวัดทั้งพระนี่กินกันหมดวัด หมาตัวเดียวมันไม่พอกิน ดีไม่ดีได้เอามาตั้มยาทั้งวัดนี้ หมาในวัดนี้หลายตัวอยู่นะ มีทุกประเภท ตั้มยากงจะพอกินกัน อย่างนี้ดิดแล้วนะ ดิดแล้ว (หมายถึงดิดในเทพ) ก็เราพูดไม่มีอะไรกับใคร จริง ๆ นี่นะ กิริยาทำทางจะเป็นยังงี้ก็ตาม แต่จิตมันก็เป็นอีกอย่างหนึ่งของมันโดยหลักธรรมชาติ จะแย็บออกสู่สมมุติ ก็แย็บไป ๆ แล้วหายไปพร้อมกันหมด

ไม่ว่าจะพูดดี พูดนี้มนวลอ่อนหวานอะไรก็ตาม ส่วนมากไม่ค่อยมีนี้มนวลอ่อนหวานนะ หรือเทศน์ดุเทศน์ด่าอะไรก็ตาม มันไปพร้อมกันหมดเลย เรียกว่าไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ เอ๊ะ วันนี้เราเทศน์ได้ดูได้ด่าอย่างนั้นอย่างนี้มาเป็นอารมณ์ ที่เขาจะเสียใจอย่างนั้นไม่มี ไม่ว่าจะเทศน์แบบไหนแน่ใจว่าเป็นธรรมล้วน ๆ ด้วยกันไปเลย ไม่ว่าจะเทศน์ดุเทศน์ดี เทศน์นี้มนวลอ่อนหวานหรือเผ็ดร้อนอะไรก็ตาม เป็นเนื้อธรรมคนละประเภท ๆ เหมือนกันหมดเลย จึงเรียกว่าธรรมทั้งนั้น เทศน์แล้วจึงไม่มีอารมณ์ กิริยาทำทางที่แสดงออกบางที่เหมือนเปรตเหมือนผี เหมือนยักษ์เหมือนมารก็มี เป็นกิริยาอันนั้นแต่อันหนึ่งไม่เป็น มันก็เป็นอย่างนั้นเสีย มันเป็นธรรมไปหมดด้วยกัน

วันนี้คนไม่มากนักนะ พักเครื่องบ้าง เรา่นี้หนักมากทุกวันด้วยนะ เมื่อก่อนนี่ก็ทั้งวันเลย ตั้งแต่ฉันเสร็จแล้วก็ออกเดินทางไปร้อยเอ็ด แล้วก็กลับมาหาสารคาม มาถึงนี้ทุ่มเป้งพอดีเลย ๓๒ นาทีหรืออะไร เราเป็นหัวหน้าพี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งเฝ้าพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลออยู่ แต่แล้วมันก็กลายเป็นกบเผือกอบัวไปเสีย มันไม่เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร ดูกิริยาทำทางมันเป็นเรื่องของโลกของกิเลสวัฏวนที่จะหมุนไม่หยุด จนกระทั่งตั้งกัปตั้งกัลป์กันทั้งนั้น ไม่มีอะไรที่สกัดลัดกันวัฏจักรที่มันหมุนของมันอย่างเชี่ยวชาญ มีธรรมเข้าสกัด ๆ บ้างค่อยยังชั่วนะ แต่นี้มันไม่ค่อยมี

เวลานี้ยังส่งเสริมมากขึ้น ๆ เรื่องราวภายนอกที่จะให้ส่งเสริมมันมากขึ้น อะไรมาก็พอใจ ชอบใจ ๆ ตื่นไปตามมัน สิ่งนั้น ๆ ซึ่งเป็นความเสียหายด้วยกันแทบทั้งนั้น ดูว่าทั้งนั้นเลยนะ เอาธรรมจับมันก็เห็นซิ กิเลสมันจะจับกิเลสได้ยังไง โจรไม่เคยหาจับโจรใช้ไหม นั่น ต้องผู้ถูกผู้ตีเจ้าหน้าที่จับคนผิดมันถึงถูก คนผิดด้วยกันไปขโมยด้วยกันมันไปจับกันหาอะไร ไปขโมยด้วยกันไปจับกันไม่เคยมีนะ มีแต่คนดี คนมีขอบเขตไปจับคนเลว นี้ กิเลสกับธรรมต่างกันยังไง เทียบกัน กิเลสเป็นธรรมชาติที่เลว ธรรมเป็นธรรมชาติที่เลิศ นั่น มันจับกันได้ละซี

ถ้ามันเลวด้วยกันมันก็จับกันไม่ได้ ถ้าเลิศด้วยกันแล้วก็ไม่ทราบจะติกันที่ตรงไหน ชาติกันที่ตรงไหน เลิศด้วยกันหมดแล้ว ไม่มีที่ตำหนิกัน อย่างจิตพระพุทธรเจ้า จิตพระอรหันต์ ท่านไม่มีข้อตำหนิกัน กิริยาท่านก็ไม่ตำหนิกันเพราะท่านรู้นิสัยของกันและกัน นี่เป็นกิริยาของสมมุติที่ออกมาใช้เพื่อโลกสมมุติที่มีแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน และตามนิสัยของผู้เป็นมาดั้งเดิมของพระอรหันต์ที่ผู้บริสุทธิ์ ๆ แต่ละองค์เท่านั้น ส่วนความบริสุทธิ์ของท่านเหมือนกันหมด ท่านไม่มีข้อตำหนิ มันเป็นอันเดียวกันหมด

ฟังซิ ใครมาพูดที่ไหนที่ว่า พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียว นั้นเห็นไหมล่ะใครมาพูด เราไม่ได้โอ้อวดนะ มันจำอยู่นั้นจะให้ว่าไง นี่พูดให้ท่านทั้งหลายฟังมาว่าโอ้อวดเธอ ตั้งแต่เรารู้จักเพียงสภาวะ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย พาพุทโร ธัมโม สังโฆ ก็ติดปากมาตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้าย ในขณะนั้นเอง พุทโร ธัมโม สังโฆ ยั้งละเอียดย้อนเข้าไป ๆ อยู่ตลอด การที่ว่าจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่เคยคิด นั้นฟังซิ ละเอียดย้อนเข้าไป พุทโร ธัมโม สังโฆ ละเอียด ๆ ๆ เข้าไป พอถึงจุดแล้วก็ยกเท่านั้น เหอ พุทโร ธัมโม สังโฆ พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เป็นแล้วนั้น เราเคยคิดเมื่อไร

เมื่อมันเป็นมันก็ให้เห็นอยู่นี่ ทำไมจะไม่ได้คิด ทำไมจะไม่รู้ใช้ไหมล่ะ ก็อย่างนี้ละซิ แล้วใครมาพูดอย่างนี้ เราไม่ได้โอ้อวดมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ จึงเรียกว่าอายตนะนิพพาน อายตนะนิพพานโดยหลักธรรมชาติของท่าน ท่านจะไปถามใครท่านรู้ ชานที่เดียวถึงกันหมดเลย นั้น อายตนะชานถึงกัน อายตนะคือสืบชานถึงกัน นี้ละอายตนะนิพพาน เราอ่าน อ่านในแบบในตำรับตำรา เราก็เคยอ่าน ก็เคยเรียนมาเหมือนกัน มันก็แบบนั้น บทเวลามันเป็นขึ้นมาแล้วไม่ต้องอ่าน แนะ ธรรมชาตินี้เป็นธรรมชาติตายตัวแล้ว อายตนะนิพพานคืออย่างไร คืออย่างนี้เท่านั้นพอ

คำอย่างนี้ก็ไม่มีการพูด พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะว่าอุตริก็เอาให้ว่าไป แต่ไม่มีใครอุตริแบบนี้ เอ้าว่าไปซิ อุตริแบบนี้ อุตริมันแบบอะไรคือธรรมชั้นสูง ท่านบอกว่าธรรมชั้นสูง ธรรมชั้นสูงของมนุษย์ อุตริมนุษยธรรม ธรรมของมนุษย์ที่เป็นชั้นสูงสุด แผลออกแล้ว เมื่อเวลาเป็นชั้นในใจ อย่างพระพุทธรเจ้าท่านตรัสรู้ นี้ภูมิของศาสนานะไม่ใช่ภูมิของสาวก พระพุทธรเจ้าตรัสรู้นี้พระองค์ไปหาเรียนจากใคร ไปเอาใครมาเป็นสักขีพยาน สอนโลกได้ทั้งสามแดนโลกธาตุ เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหมเปรต ผี ประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุ สอนได้หมด รู้ได้หมด นั้น ใครไปบอก

แต่ก่อนพระองค์ก็ไม่รู้นี้ แต่เวลาได้รู้ได้เห็นเข้าแล้วจะไปถามใคร ก็มันรู้อยู่เนี่ย แน่ะ เห็นอยู่เนี่ย แน่ะ เหมือนอย่างที่เราเห็นนี่จะไปถามใคร เห็นด้วยกัน ตาใครมีมันก็เห็นด้วยกัน นอกจากคนตาบอด เห็นอยู่อย่างนี้ นั่นก็เหมือนกัน ท่านจึงไม่ถามกัน สิ่งที่เป็นขึ้นภายในจิตแล้วจะถามใคร มันประจักษ์ ไม่มีอะไรประจักษ์กับจิตซึ่งเป็นนักรู้ นักรู้คือใจนั้นแหละ รู้ได้หมด เมื่อถึงขั้นที่จะควรรู้ควรเห็น

อย่างที่เรารู้ว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์นี้ซิ ท่านแสดงออกมาเป็นอาการนะ พระพุทธเจ้าหนึ่ง พระธรรมหนึ่ง พระสงฆ์หนึ่ง เป็นอาการของธรรมแท้ ซึ่งเป็นอันเดียวเท่านั้น นั่นแหละธรรมแท้ ท่านเรียกว่าธรรมาตฺต ถ้าลงธรรมาตฺตแล้วก็อันเดียวกันหมดเลย ท่านจึงแสดงไว้เป็นสักขีพยานว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์แล้วเสมอกันหมด ท่านบอกไว้อย่างนั้น เวลามันเป็นแล้วจะไปถามอะไร เสมอกันยังงี้ ง่ายๆ มันก็รู้จักกันอยู่นั้น

นี่ที่ว่าเราเป็นห่วงบรรดาพี่น้องทั้งหลาย จิตใจเป็นของสำคัญมาก ไม่มีอะไรเลิศเลอ ยิ่งกว่าใจและเลวร้ายยิ่งกว่าใจ ใจนี้เลวร้ายสุดยอด กองทุกข์ในสามแดนโลกธาตุนี้ใจแต่ละดวงๆ ไปกอบมาทับหัวอกเจ้าของหมดนะ สิ่งเหล่านี้เขาไม่ได้เป็นทุกข์ไม่ได้เป็นสุข ทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นอยู่ที่นี่เขาไม่ได้เป็นสุขเป็นทุกข์ ผู้ยกตนขึ้นเป็นเจ้าของเขา ยึดสิ่งนั้นว่าไม่ดี อย่างนั้นไม่ดีอย่างนี้ หรืออันนั้นของเขาอันนี้ของเรา แล้วจิตนี้มันดีมันหยิ่ง อันนั้นเขาจะมีอะไร เมื่อเขาไม่มีอะไรเขาจะมีสุขมีทุกข์ที่ไหน ใจตัวมีอะไรนี้ตัวแบกสุขแบกทุกข์ แบกอยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นให้ปฏิบัติตัวมันคึกมันคะนองนี้ ให้มันรู้เนื้อรู้ตัวแล้วมันจะถอยตัวเข้ามาปล่อยสิ่งเหล่านั้นมันก็เบาไปๆ ปล่อยหมดเบาหมดเลย นั่น

เมื่อปล่อยหมดแล้ว กองทุกข์ที่เรายึดมาแต่ก่อนนั้นมันมาอยู่ที่หัวใจหมด ทีนี้พอพิจารณาปลดเปลื้องสิ่งเหล่านี้ออก พอทางนี้รู้มันปลดของมันเองนะ ไม่จำเป็นต้องไปหาปลดละนะ พอทางนี้ปล่อยมันปล่อยเองเพราะมันแบกอยู่แล้ว พอมีอะไรที่เหนือกว่าๆ มันก็ปล่อยของมันๆ เหมือนเราไปนี้ไปเจอตะกั่ว จับตะกั่วปุ๊บ เอ้า ไปเจอเงินจับเงินปุ๊บ ปล่อยตะกั่วไป ฟาดเป็นทองเป็นอะไรขึ้นไป ปล่อยเรื่อยจับเรื่อย เข้าใจไหมล่ะ ราคามันต่างกัน มันก็ปล่อย อันนั้นดีกว่านี้มันก็ปล่อยอันไม่ดีกว่านี้เสีย เอาไว้หนักเปล่าๆ มันก็อันเบา เบาไปเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นละ

จิตนี้เป็นผู้แบกผู้หามทั่วแดนโลกธาตุ มาอยู่กับหัวใจทั้งหมด ใจจึงเป็นผู้แบกกองทุกข์ทั้งหมด รวมอยู่ที่หัวใจ ทีนี้เวลาใจได้รู้ได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่ตนยึดติดถือมั่นนั้นเรียบร้อยแล้วก็ปล่อยเข้ามาๆ ยึดธรรม ยึดเท่าไรยิ่งเบาธรรม ส่วนกิเลสยึดเท่าไรยิ่งหนัก หนักเข้าไป

เรื่อย ๆ เรื่องธรรมนี้ยึดธรรมปล่อยกิเลส ก็ยิ่งเบาเข้าเรื่อย ๆ สุดท้ายธรรมก็ไม่ยึด นั่น ธรรมก็ไม่ยึด โลกก็ไม่ยึด นั่นเป็นธรรมชาติพอตัวแล้ว ทีนี้เมื่อเวลารวมแล้วนะ กองทุกข์ทั้งมวลที่จิตใจมันคิดคะนองไปเที่ยวยึดเที่ยวเกาะนั่นเกาะนี้ มีเท่าไรยึดได้หมด จิตนี้ไม่มีเมืองพอในการยึดการหิวโหย เวลาธรรมเข้าเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วจิตจะค่อยปล่อยสิ่งเหล่านั้นกลับคืนมา ๆ ปล่อยเข้ามา ยึดธรรมยึดเท่าไรธรรมยิ่งละเอียดเข้าไป ยิ่งเบาเข้าไป ๆ แล้วก็ปล่อยเข้ามาเรื่อย ๆ ความทุกข์ก็ปล่อยไปด้วยกัน

ความแบกหามเป็นความทุกข์ ความปล่อยอุปาทานความแบกหามมากน้อยก็เป็นสุขเข้ามา ๆ ทุกข์ก็เบาลง ๆ ธรรมนี้ละเอียดเข้าไป ๆ ยึดธรรมเข้าไป พอถึงที่แล้วปล่อยหมดเลย ไม่ได้ว่าโลกว่าธรรมปล่อยหมด อันนั้นเหนือหมดแล้ว นั่น ธรรมนี้อยู่ในแดนสมมุติก็มี ธรรมที่นอกแดนสมมุติก็มี แต่ท่านไม่เรียกแหละเมื่อถึงขั้นนั้นแล้ว ก็เรียกว่าธรรมชาติอย่างเดียวพอ เลิศเลอแล้ว สุดยอด เรียกเลยนั้นไปไม่ได้แล้ว หมด เรียกว่าปล่อยหมดแล้ว ทีนี้ความสุขทั้งหมดมารวมอยู่ที่ใจดวงเดียว รวมอยู่นี้หมดเลยทีนี้ เราจึงได้เห็นความเด่นทั้งสองอย่าง คือความทุกข์ทั้งหมดมารวมอยู่ที่ใจเป็นผู้แบกหาม เป็นกองทุกข์ทั้งมวล มหันตทุกข์อยู่ที่ใจดวงเดียว พอปล่อยนี้ไปหมดแล้วความสุขบรมสุขอยู่ที่ใจดวงเดียวเด่น

จึงว่ารวมความทุกข์ทั้งมวลอยู่ที่ใจดวงเดียว ปล่อยแล้วทีนี้ความสุขทั้งมวลมาอยู่ที่ใจดวงเดียว ใจจึงเป็นผู้เด่นทั้งสองอย่าง ทั้งการรับทุกข์ทั้งการรับสุขอยู่ที่ใจดวงเดียว จึงให้ชำระใจ ให้ได้มีความสุขเข้าเคลือบแผ่บ้าง อย่ามีแต่กองทุกข์ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ใจนี้ตายไม่เป็นแต่ดินไม่หยุด เพราะกิเลสพาให้ดิน ๆ ตลอดเวลา พอตัวพาให้ดินนี้ขาดลงไป ๆ ความดินก็เบาลง ๆ ละเอียดลงไป พอเหง้าของมันขาดลงไปก็หมดเลย ความดินเหล่านี้หมดโดยสิ้นเชิง ความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากความดินมากน้อยก็หมดโดยสิ้นเชิงเช่นเดียวกัน นั่นละ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านจึงไม่มีทุกข์ เพราะสาเหตุสร้างกองทุกข์ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ทุกข์ก็ไม่มี

เราจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นคุณค่าของใจบ้าง อันนี้มีแต่กิเลสห้อมล้อมปิดตันอยู่ตลอดเวลา ไปช่องไหนมีแต่กิเลสเปิดช่องให้ไป ๆ ไปหาพินหาไฟไปเสีย ถ้าธรรมเปิดช่อง ไปหาความสงบร่มเย็นเรื่อย ๆ ให้พากันยึดกันเกาะนะ ภาวนาอย่าขี้เกียจขี้คร้าน ใครอยู่ที่ไหนให้ภาวนา สติสำคัญมากนะ อย่าปล่อยวางสติ สตินี้เป็นพื้นฐานของผู้ปฏิบัติธรรมโดยตรง อยู่ที่ไหนให้มีสติ ทำการทำงานอะไรไม่คอยผิดพลาดนะคนมีสติ คือออกจากสติที่จดจ่อนี้แล้วก็ปัสสัมชัญนะ ความรู้ตัวอยู่เสมอก็เรียกว่าสติกระจายออกไปเป็นปัสสัมชัญนะ ถ้าจดจ่ออยู่เฉพาะก็เรียกว่าสติ ถ้ากระจายออกไปตามกิริยาอาการต่าง ๆ หรือ

วงงานต่าง ๆ ก็เป็นสัมปชัญญะรู้ตัว ไม่ค่อยผิดพลาดนะคนมีสัมปชัญญะมีสติรอบ แต่ไม่มี
 เลยนี้ไม่เป็นท่าแหละ

ไม่ว่าจะปฏิบัติธรรม ไม่มีสติก็ไม่เป็นธรรม กิเลสมันเป็นกิเลสตลอดเวลา ตั้งแต่มี
 สติอยู่มันยังมาแบ่งเอาไปกินจนได้ ยิ่งไม่มีสติแล้ว โอ้ย ทั้งลาบทั้งยำทั้งก้อยเลย กิเลสย่ำ
 มนุษย์ที่เชื่อซาไม่เอาไหน ให้พากันจำทุกคน นี่เป็นห่วงเป็นใยพี่น้องทั้งหลายมากนะ ยิ่ง
 จวนจะตายแล้วยิ่งเป็นห่วงเป็นใยมากที่สุด ความที่จะมาเป็นห่วงเจ้าของเราพูดจริง ๆ
 บอกเราไม่มีเลย อันนี้ก็อาศัยขั้นธกัณไปอย่างนี้ พาดิตพาดินอย่างนี้ ตัวมือที่เขากำนี้เขาไม่รู้
 เขานะ ความรู้ของจิตที่เป็นกระแสของจิตนี้ออกไปตามประสาทส่วนต่างๆ ประสาทส่วนนี้
 ใช้นั้น ส่วนนั้นใช้นั้น ทางตาใช้ดู ทางหูใช้ฟัง ประสาทสำหรับเป็นเครื่องมือของความรู้ที่
 แทรกอยู่ในประสาท

ภavanaเข้าไปมันเห็นหมดนั่นซึ่งจะให้ว่าไง ทีนี้พอความรู้นี้หดเข้ามาแล้ว ประสาท
 เหล่านี้ก็อยู่อย่างนั้นละ เหมือนคนตายแล้วความรู้ ออกแล้ว ประสาทมันมีอยู่ทุกสัตทุกส่วน
 แต่มันไม่รู้อะไรเลย เพราะความรู้ผู้เป็นเจ้าของนี้ออกแล้วตายแล้ว ประสาทมันก็ไม่ได้เรื่อง
 ได้ราวอะไร เมื่อมีความรู้ที่อยู่ประสาทส่วนต่างๆ ยังติดอยู่ก็ใช้ได้ ถ้าประสาทส่วนต่างๆ ไม่ดี
 ถึงความรู้จะดีก็ใช้ไม่ได้ เช่นคนตาบอดอย่างนี้ นี่ละเครื่องมือไม่ดี คือความรู้ที่ส่งไปทางตา
 มีอยู่ก็ตาม แต่ประสาททางตาจับไม่ได้แล้วก็เรียกว่าคนตาบอดหูหนวกไป เข้าใจแล้วหรือ

นี่ความรู้มันอยู่ในจิต แล้วจิตนี้ชานออกไป แต่ความรู้นี้ใช้ได้เวลาตรงธาตุทรงขันธ
 อยู่ ความรู้ที่ออกจากประสาทส่วนต่างๆ นี้ จากจิตที่บริสุทธิ์แล้วนั้นแหละ แต่เป็นอาการที่
 ใช้ในวงสมมุติ รับทราบเรื่องนั้นเรื่องนั้นก็รับทราบกันไป พอถึงคราวที่จะไปแล้ว ความรู้
 หดเข้ามาปั๊บเลย เข้ามาเป็นอันเดียวกันแล้วปั๊บดับพุบเลย สิ่งเหล่านั้นหายเจียบไปเลย จึง
 เรียกว่าประสาทส่วนสมมุติที่ใช้อยู่ด้วยกันทั้งปุณฺชนทั้งผู้บริสุทธิ์ ได้อาศัยประสาทนี้ใช้ส่วน
 ต่าง ๆ ของร่างกาย

มันจวนจะตายแล้วถึงได้พูดให้ฟัง ธรรมะพระพุทฺธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้วนะ อย่า
 ไปคว้านั้นคว้านี้ ศาสนานั้นศาสนานี้ ให้เป็นบ้ากันทั้งโลก ศาสนามีเต็มบ้านเต็มเมืองทำไม
 หาความสงบร่มเย็นไม่ได้มนุษย์เรานะ ประเทศไหนเมืองใดโลกใดก็ตามมันมีศาสนาประจำ
 ทั้งนั้น แล้วเป็นยังงี้โลกจึงไม่ได้สงบลงจากความทุกข์ความลำบาก ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส
 ผลิตขึ้นมาบ้างละ ก็เพราะไม่ได้เดินตามทางของธรรม ที่ว่าศาสนาก็เป็นโครงการของกิเลส
 ผู้ที่เป็นเจ้าของศาสนาก็เป็นเจ้าตัวการของโครงการกิเลส ก็เอาโครงการของกิเลสนี้ออกไป

สอนเขา ถ้าถูกใจก็ว่าอันนั้นดี อันใดไม่ถูกใจก็ว่าอันนั้นไม่ดี ไม่ทราบผิดถูกชั่วดีตามความจริงเป็นยังไง ไม่รู้

เรื่องกิเลสต้องเข้าตัว อะไรที่ว่าดีแล้วอันนั้นไม่เป็นบาป ไม่ดีแล้วเป็นบาป ฟังเอาชิว พระพุทธเจ้าเข้ากับธรรม คือดีก็ดีเป็นธรรมล้วนๆ ไม่เอนไม่เอียง ถ้าใครปฏิบัติตามพุทธศาสนานี้กว้างแคบขนาดไหน ความสงบร่มเย็นของโลกนี้จะมีกว้างขวางมากมายกายกองไม่มีประมาณ ถ้าไม่มีธรรมแทรกอยู่ในนั้นแล้ว จะก็มีหมิ่นก็แสนศาสนาก็ตาม ก็เป็นโครงการของกิเลส เอาไฟเผาโลกได้ด้วยกันทั้งนั้น โลกจึงไม่ขึ้นอยู่กับว่ามีศาสนาเล็กน้อย โลกจะร่มเย็นนะ มันขึ้นอยู่กับศาสนานี้ถูกหรือผิดประการหนึ่ง ประการที่สองผู้นำศาสนาไปนี้เป็นคนประเภทใด เป็นคนคลั่งกิเลสหรือเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว ถ้าเป็นคนคลั่งกิเลส มีหมิ่นศาสนาก็เป็นเครื่องมือของกิเลสได้เป็นอย่างดี ถ้าเป็นศาสนาที่บริสุทธิ์ เช่นพุทธศาสนา เป็นต้นนี้ มีพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นพอ ไม่ต้องมาตรัสรู้แข่งกันละพระพุทธเจ้าพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยสวากขาตธรรมที่ชอบธรรมเรียบร้อยแล้ว สอนโลก โลกปฏิบัติตามธรรมนี้แล้วจะมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากันหมดนะ

แต่นี้มันไม่มีละชิ ศาสนาเต็มบ้านเต็มเมืองหาผู้ทรงความสุขความสบายไม่มีเลย ปฏิบัติตามศาสนาก็ตาม มันไม่ถูกมันผิดมันก็เป็นทุกข์ ถ้าปฏิบัติตามศาสนามีมากมีน้อยก็เป็นสุขมากน้อย เช่น พุทธศาสนาของเรา เอ้าให้ปฏิบัติ เป็นขั้นเป็นตอนของพุทธศาสนา ตั้งแต่พื้นเพของประชาชน ให้มีศีลมีธรรมตามเพศของตัวเองๆ แล้วก็มีความสงบสุข ร่มเย็นไปตามเพศของตัวเอง แล้วยังเป็นเพศนักบวชที่มุ่งต่อมรรคผลนิพพานล้วนๆ ปฏิบัติตนแนวนั้นแล้วจะไม่ผิดไม่พลาด และทรงบรมสุขได้อย่างเต็มเหนี่ยว

นี่ละธรรมที่ถูกต้อง แนวทางที่ถูกต้อง สร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นตามแปลน ทำไมจะผิดไปไหน บ้านเขาสร้างตามแปลน ตามแบบแปลนแผนผัง ผู้ปฏิบัติตามแบบแปลนแผนผังของธรรม ก็เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานขึ้นมา ในหัวใจ กาย วาจา ของผู้นั้นนั้น แล เข้าใจไหมละ พากันจำเอา เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เหนื่อย

(ที่พ่อแม่ครูจารย์พูดว่าสติปัญญา ๔ กับอริยสัจ ๔ เป็นอันเดียวกัน พอทำความเข้าใจไปถึงได้รู้ว่าเป็นแบบเดียวกัน) อ้าว ก็อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สติปัญญา ๔ ก็ กาย เวทนา จิต ธรรม เหล่านี้เป็นพื้นฐานของกัน ทุกข์ไม่พิจารณาจะพิจารณาอะไร แน่มันก็เข้าไปนั้น เวทนา สุข ทุกข์ ก็อยู่ที่กายอยู่ที่จิต แน่มันก็เข้ากันวังถึงกันอย่างนั้น แต่เวลาสรุปลงแล้วอริยสัจครบหมดเลย ทุกข์ทางกาย ทางใจ ก็อยู่ใน ทุกข์ อริยสัจ นี้

(เราจะทราบได้อย่างไรครับว่าการปฏิบัติในที่นากลัว อย่างที่สัจที่สงบนี้ะครับ เช่น ป่าช้า เป็นต้น มันสงบเงียบนากลัว) กลัวอะไรล่ะ (กลัวผีครับ) มันจะไม่สงบละซีตัว กลัวผีมันมีอยู่นั้น ถ้าสงบมันก็ไม่มีผี อันนี้ผีเต็มหัวใจมันจะเอาความสงบมาจากไหน เข้าใจ หรือเปล่า นั้นละที่นากลัวอยู่ตรงที่คนเป็นบ้ากลัวผี สร้างแต่ผีขึ้นมา ที่นากลัวกลัวนั้น ให้แก้ ตัวนั้น ไม่มีผีในหัวใจอยู่ได้หมด อ้าว จริงๆ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ พอไปคำแล้วได้ ยินแต่เสียงไก่เถียงนาเขา เราก็ไปนอนอยู่ข้างบ้านเขา มันมีดเลยแวะไปนอนอยู่นั้น บ้านเขา เสียงหมาเสียงอะไรลั่น ตอนเช้าก็ไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา พอตื่นเช้าขึ้นมาจึงรู้ว่าไปนอน อยู่กลางป่าช้า เราก็ไม่เห็นมีอะไรเพราะเราสัจดี ผีไม่กวนเรา เราไม่กลัวผี เข้าใจหรือ เอา ละถามไม่ค่อยเกิดประโยชน์ เราก็ตอบไปอย่างนั้นแหละ พอ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ *www.luangta.or.th*